

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2025/2015
10.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић – Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца И.Р. из Б., против тужених Р.К. из С. и А.К. из Б., чији је заједнички пуномоћник Р.М., адвокат из С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог Р.К., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5670/14 од 03.06.2015. године, на седници одржаној 10.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Р.К., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5670/14 од 03.06.2015. године, у односу на одлуку садржану у ставу другом и трећем изреке.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 1440/2013 од 05.06.2014. године, одбио је као неоснован тужбени захтев, којим је тражено да се обавезу тужени да солидарно плате тужиоцу на име накнаде штете износ од 7.416,55 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од 09.04.2003. године па до исплате (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженима трошкове поступка у износу од 225.000,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 5670/14 од 03.06.2015. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П 1440/13 од 05.06.2014. године, у делу става првог изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена А.К. да плати тужиоцу на име накнаде штете солидарно са туженим Р.К. износ од 7.416,55 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од 09.04.2003. године па до исплате (став први изреке). Преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П 1440/13 од 05.06.2014. године, у преосталом делу става првог изреке, тако што је обавезао туженог Р.К. да

плати тужиоцу на име накнаде штете износ од 7.416,55 евра, са каматом на наведени износ по стопи Европске централне банке почев од 09.04.2003. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године, камату по стопи предвиђеној Законом о затезној камати па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате (став други изреке). Преиначио је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 1440/13 од 05.06.2014. године, тако што је обавезао туженог Р.К. да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 294.328,00 динара, са законском затезном каматом од 05.06.2014. године па до исплате, а тужиоца да накнади туженој А.К. трошкове поступка у износу од 138.750,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на одлуку садржану у ставу другом и трећем изреке, којом је усвојен захтев тужиоца, тужени Р.К. је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

У име тужиоца, одговор на ревизију је поднео В.Г., адвокат из Б., иако је тужилац поднеском примљеним у Првом основном суду у Београду, 08.07.2015. године, обавестио суд да отказује пуномоћје именованом адвокату, са захтевом да се убудуће сва писмена, као и пресуда од 05.06.2015. године достави лично тужиоцу.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу, на основу члана 403. став 2. тачка 2. а у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/3-УС и 55/14 – УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП, а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија туженог Р.К. није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени Р.К. је 08.07.1999. године купио од Љ.Б., моторно возило марке ... плаве боје за уговорену цену од 17.300 немачких марака, које је регистровано на тужену. Дана 21.11.1999. године, тужени Р.К. као продавац је закључио са тужиоцем као купцем, уговор о купопродаји предметног возила, у којем је између осталог наведено да тужени Р.К. потврђује да је од тужиоца на име купопродајне цене примио износ од 17.000 ДМ и да тужиоцу гарантује за легалитет, односно правну исправност возила, а коју гаранцију даје јер не поседује изворну документацију од продатог аута. Овај уговор су својеручно потписали тужилац као купац и тужени Р.К. као продавац. Приликом куповине тужилац је проверио број шасије и мотора, али није проверавао да ли је у односу на то возило извршена провера преко Интерпола. Тужена А.К., која се формално водила као власник возила, је 22.11.1999. године дала овлашћење тужиоцу да може управљати возилом, регистровати га и извршити пренос власништва на своје име, што је

тузилац и учинио 31.01.2001. године и возило користио одређено време у периоду од 21.11.1999. године до јануара 2003. године. Тузилац је јануара 2003. године у намери да прода возило С.Б., исто предао именованом на коришћење, после чега је предметно возило од стране МУП-а РС привремено одузето од С.Б.. Вештачењем возила (записник о вештачењу од 31.01.2003. године) је утврђено да број шасије и броја ознаке мотора не одговарају оригиналу, те да је провером кроз евиденцију Интерпола утврђено да је 26.06.1995. године возило украдено у Француској, са немачким регистарским ознакама. Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријат у Београду, решењем од 09.07.2003. године, поништио је саобраћајну дозволу издату од стране СУП-а Београд, дана 31.01.2002. године, на име И.Р. и одузео регистарске таблице .... Тузилац је обавестио туженог Р.К. да је возило одузето од стране МУП-а.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и уз правилну примену материјалног права, обавезао туженог Р.К. да плати тужиоцу на име накнаде штете износ од 7.416,55 евра.

Дакле, по оцени овога суда, правилан је закључак другостепеног суда, да како је предметно возило које је тужилац купио од туженог одузето од стране МУП-а Србије, јер се радило о украденом возилу, чије су ознаке шасије и мотора фалсификоване, односно накнадно прекуцане и тужени као продавац гарантовао за легалитет возила које је продао тужиоцу и обавезао да уколико се било шта деси дужан да врати купцу, односно тужиоцу 17.000 немачких марака, да су испуњени услови за примену одредби члана 121. ст.1. и 2., 508. став 1. и 510. ст.1. и 3. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Сл. лист СРЈ“, број 31/93), због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду, ако се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, у побијаном делу, да се непотребно не би понављало на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Неоснован је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног, другостепеног поступка и на име састава ревизије, с обзиром на успех туженог у поступку, односно да је његова ревизија одбијена, а на основу члана 153. и 154. а у вези одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**